

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șasea)

28 iunie 2023 *

„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de opoziție – Cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene tridimensionale – Forma unui fir de iarbă într-o sticlă – Mărci naționale anterioare – Motiv relativ de refuz – Articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [devenit articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2017/1001] – Noțiunea de «agent» sau de «reprezentant» – Cerința unui acord contractual direct”

În cauza T-145/22,

CEDC International sp. z o.o., cu sediul în Oborniki Wielkopolskie (Polonia), reprezentată de M. Fijałkowski, avocat,

reclamantă,

împotriva

Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), reprezentat de D. Stoyanova-Valchanova și V. Ruzek, în calitate de agenți,

pârât,

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenientă în fața Tribunalului, fiind

Underberg AG, cu sediul în Dietlikon (Elveția), reprezentată de A. Renck și C. Stöber, avocați,

TRIBUNALUL (Camera a șasea),

compus din doamnele M. J. Costeira, președintă, și M. Kancheva (raportoare) și domnul U. Öberg, judecători,

grefier: doamna R. Ūkelytė, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

în urma ședinței din 19 ianuarie 2023,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

- 1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamanta, CEDC International sp. z o.o., solicită anularea în parte a Deciziei Camerei a cincea de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) din 22 decembrie 2021 (cauza R 1954/2020-5) (denumită în continuare „decizia atacată”).

Istoricul litigiului

- 2 La 1 aprilie 1996, intervenienta, Underberg AG, a formulat o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene la EUIPO, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), astfel cum a fost modificat ulterior [înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1), astfel cum a fost modificat ulterior, înlocuit la rândul său prin Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene (JO 2017, L 154, p. 1)].
- 3 Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este semnul tridimensional reprezentat după cum urmează:

- 4 Această reprezentare a mărcii solicitate era însoțită de următoarea descriere: „Obiectul mărcii este un fir de iarbă verde-brun aflat într-o sticlă, a cărui lungime reprezintă aproximativ trei sferturi din înălțimea sticlei.”

- 5 Marca solicitată desemna produsele care fac parte din clasa 33 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare, și corespund descrierii următoare: „Băuturi spirtoase și lichioruri”.
- 6 La 15 septembrie 2003, Przedsiębiorstwo Polmos Białystok (Spółka Akcyjna) (denumită în continuare „Polmos”), predecesoarea în drepturi a reclamantei, căreia reclamanta i s-a substituit ca urmare a unei fuziuni prin absorbție intervenite la 27 iulie 2011, a formulat opoziție în temeiul articolului 42 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 41 din Regulamentul nr. 207/2009, apoi articolul 46 din Regulamentul 2017/1001) la înregistrarea mărcii solicitate pentru produsele menționate la punctul 5 de mai sus.
- 7 Opoziția se întemeia în special pe următoarele mărci anterioare:
 - marca franceză tridimensională înregistrată cu numărul 95588457, depusă la 18 septembrie 1995, înregistrată la 18 aprilie 1997 în numele Przedsiębiorstwo Przemysłu Spirytusowego Polmos (denumită în continuare „PPS Polmos”), cesionată către Polmos la 28 august 2001, transmisă reclamantei la 28 octombrie 2011, reînnoită până la 20 noiembrie 2025 pentru „băuturi alcoolice” din clasa 33 și reprezentată după cum urmează:

- marca germană tridimensională înregistrată cu numărul 39848553, depusă la 25 august 1998, înregistrată la 28 aprilie 1999 pentru „băuturi alcoolice, în special vodci” din clasa 33 și reprezentată după cum urmează:

- marca poloneză înregistrată sub numărul 62018, susținută de un anumit număr de documente ale Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej (Oficiul de Brevete din Republica Polonă), care nu cuprindea o reprezentare;
- marca poloneză tridimensională înregistrată cu numărul 62081, depusă la 30 august 1985, înregistrată la 20 noiembrie 1987 și reînnoită până la 30 august 2025 pentru „vodcă (produse alcoolice)” din clasa 33 – această marcă fiind cesionată în anul 1987 către PPS Polmos, care, în anul 1999, a transferat-o către Polmos, predecesoarea reclamantei – și reprezentată după cum urmează:

- marca poloneză tridimensională înregistrată sub numărul 85811, depusă la 2 august 1993, înregistrată la 3 iulie 1995 în numele Polmos, reînnoită până la 2 august 2023 pentru „produse alcoolice” din clasa 33 și reprezentată după cum urmează:

- marca japoneză tridimensională înregistrată cu numărul 2092826, depusă la 17 decembrie 1985, înregistrată la 30 noiembrie 1988 în numele Przedsiębiorstwo Handlu Zagranicznego Agros (denumită în continuare „PHZ Agros”), pentru „vodcă” din clasa 33 și reprezentată după cum urmează:

- marca franceză tridimensională înregistrată cu numărul 98746752, depusă la 19 august 1998 în numele Agros Holding S.A. (denumită în continuare „Agros”), pentru „vodcă” din clasa 33 și reprezentată după cum urmează:

- marca germană tridimensională neînregistrată, pretins utilizată în comerț în Germania pentru „băuturi alcoolice, în special vodci” din clasa 33, sub următoarea formă:

- 8 Opoziția se întemeia de asemenea pe alte semne neînregistrate revendicate în diverse state membre ale Uniunii Europene.
- 9 Motivele invocate în susținerea opoziției erau cele prevăzute, în primul rând, la articolul 8 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 8 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 207/2009, iar ulterior articolul 8 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul 2017/1001] în ceea ce privește marca franceză tridimensională anterioară nr. 95588457 reprodusă la punctul 7 de mai sus, în al doilea rând, la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009, iar ulterior articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul 2017/1001] în ceea ce privește mărcile menționate la punctul 7 de mai sus și, în al treilea rând, la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 207/2009, iar ulterior articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul 2017/1001], în ceea ce privește semnele neînregistrate menționate la punctul 7 de mai sus, *in fine*, și la punctul 8 de mai sus.
- 10 La 18 octombrie 2010, divizia de opoziție a respins opoziția în totalitate.
- 11 La 17 decembrie 2010, reclamanta a formulat o cale de atac la EUIPO împotriva deciziei diviziei de opoziție în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009 (devenite articolele 66-71 din Regulamentul 2017/1001).
- 12 Prin Decizia din 26 martie 2012 (cauza R 2506/2010-4) (denumită în continuare „prima decizie”), Camera a patra de recurs a EUIPO a respins calea de atac.
- 13 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 29 mai 2012 și înregistrată cu numărul de cauză T-235/12, reclamanta a formulat o acțiune având ca obiect anularea primei decizii.

- 14 Prin Hotărârea din 11 decembrie 2014, CEDC International/OAPI – Underberg (Forma unui fir de iarbă într-o sticlă) (T-235/12, denumită în continuare „prima hotărâre de anulare”, EU:T:2014:1058), Tribunalul a anulat în totalitate prima decizie. Cu titlu introductiv, acesta a indicat că reclamanta contesta constatările și aprecierile EUIPO referitoare la ansamblul motivelor opoziției, și anume cele prevăzute la articolul 8 alineatul (1) litera (a) și alineatele (3) și (4) din Regulamentul nr. 207/2009, dar că, cu toate acestea, ea arăta că își limita argumentația exclusiv la concluziile camerei de recurs cu privire la aprecierea dovezilor privind utilizarea prezentate, întrucât aceste concluzii vizau în egală măsură toate motivele opoziției. În ceea ce privește motivul de opoziție prevăzut la articolul 8 alineatul (1) litera (b) din același regulament, acesta a constatat că, prin faptul că nu și-a exercitat în mod obiectiv și motivat puterea de apreciere în ceea ce privește luarea în considerare a elementelor de probă privind utilizarea mărcii franceze tridimensionale anterioare nr. 95588457 prezentate pentru prima dată în fața sa, camera de recurs a încălcat articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 95 alineatul (2) din Regulamentul 2017/1001] și, ținând seama de lipsa motivării astfel constatată, articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009 (devenit articolul 94 din Regulamentul 2017/1001). Prin urmare, Tribunalul a admis acțiunea (punctele 29, 69 și 103 din prima hotărâre de anulare).
- 15 Prin Decizia din 29 august 2016 (cauza R 1248/2015-4) (denumită în continuare „a doua decizie”), Camera a patra de recurs a EUIPO a respins calea de atac. Ea a considerat că, chiar ținând seama de dovezile prezentate pentru prima dată în fața sa, reclamanta nu a demonstrat natura utilizării mărcii franceze tridimensionale anterioare nr. 95588457 și a dedus de aici că opoziția întemeiată pe această marcă și pe motivele stabilite la articolul 8 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 207/2009 trebuia respinsă. În ceea ce privește celelalte motive ale opoziției și celelalte drepturi anterioare invocate, camera de recurs a „[făcut] trimitere în mod explicit la raționamentul cuprins în decizia sa din 26 martie 2012 în cauza R 2506/2010-4”. Ea a concluzionat că opoziția era respinsă pentru toate motivele și toate drepturile anterioare pe care se întemeia opoziția (punctele 46-49 din a doua decizie).
- 16 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 11 noiembrie 2016 și înregistrată cu numărul T-796/16, reclamanta a introdus o acțiune având ca obiect anularea celei de a doua decizii. Această procedură a fost suspendată, la cererea EUIPO, de la 29 mai 2017 până la 12 august 2019.
- 17 Prin Hotărârea din 23 septembrie 2020, CEDC International/EUIPO – Underberg (Forma unui fir de iarbă într-o sticlă) (T-796/16, denumită în continuare „a doua hotărâre de anulare”, EU:T:2020:439), Tribunalul a anulat în parte a doua decizie. Pe de o parte, acesta a confirmat aprecierea camerei de recurs potrivit căreia utilizarea mărcii franceze tridimensionale anterioare nr. 95588457, astfel cum este reprezentată și înregistrată, nu a fost dovedită, astfel încât motivul de opoziție întemeiat pe articolul 8 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 40/94 trebuia respins. Pe de altă parte, el a constatat că, prin faptul să s-a mulțumit „să facă trimitere în mod explicit”, în ceea ce privește motivele de opoziție menționate la articolul 8 alineatele (3) și (4) din Regulamentul nr. 207/2009, la raționamentul cuprins în prima decizie, care a fost anulată în totalitate de Tribunal, și că și-a întemeiat apoi în parte dispozitivul de respingere a căii de atac aflate pe rolul său pe o astfel de trimitere, camera de recurs nu a motivat decizia atacată corespunzător cerințelor legale, cu încălcarea articolului 75 din Regulamentul nr. 207/2009. În consecință, acesta a anulat a doua decizie numai în ceea ce privește motivele de opoziție prevăzute la articolul 8 alineatele (3) și (4) din Regulamentul nr. 40/94 și a respins în rest calea de

atac, și anume pentru tot ceea ce se referea la motivul de opoziție prevăzut la articolul 8 alineatul (1) literele (a) și (b) din același regulament (punctele 179, 204 și 209 din a doua hotărâre de anulare).

- 18 Prin recursul depus la grefa Curții la 26 noiembrie 2020 și înregistrat cu numărul de cauză C-639/20 P, recurenta a introdus o acțiune având ca obiect anularea în parte a celei de a doua hotărâri de anulare.
- 19 Prin Ordonanța din 23 martie 2021, CEDC International/EUIPO (C-639/20 P, nepublicată, EU:C:2021:227), Curtea nu a admis recursul.
- 20 Prin decizia prezidiului camerelor de recurs comunicată părților la 8 octombrie 2020, cauza a fost reatribuită Camerei a cincea de recurs, cu numărul de referință R 1954/2020-5, pentru ca aceasta să se pronunțe din nou.
- 21 Prin decizia atacată, Camera a cincea de recurs a respins calea de atac. În primul rând, în ceea ce privește motivul de opoziție prevăzut la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94, mai întâi, aceasta a constatat că anumite drepturi anterioare invocate nu puteau fi luate în considerare ca temei al opoziției. În continuare, camera de recurs a apreciat că reclamanta, probabil din cauza situației proprii regimului comunist al Republicii Polone din acea perioadă, nu reușise să dovedească existența unui raport contractual între ea însăși și intervenientă sau între ea însăși și PHZ Agros sau Agros Trading Co. Ltd, nici în momentul depunerii mărcii solicitate, nici anterior. Camera de recurs a concluzionat că, în ceea ce privește marca franceză tridimensională anterioară nr. 95588457 și mărcile poloneze anterioare nr. 62081 și nr. 85811, nu se putea considera că intervenienta acționează în calitate de agent sau de reprezentant al reclamantei, astfel încât opoziția nu putea fi admisă în raport cu a doua condiție indicată la articolul menționat. În sfârșit, „din motive de exhaustivitate”, aceasta a constatat că niciunul dintre acordurile contractuale prezentate nu făcea referire în mod explicit la mărcile anterioare susmenționate. În al doilea rând, în ceea ce privește motivul de opoziție prevăzut la articolul 8 alineatul (4) din același regulament, camera de recurs a considerat că reclamanta nu a dovedit utilizarea reală a mărcii germane neînregistrate revendicate și cu atât mai puțin utilizarea sa în comerț în condițiile în care domeniul său de aplicare depășea domeniul local înainte de depunerea mărcii solicitate, în Germania, și că situația era aceeași pentru pretinsele drepturi conferite de marcă neînregistrate în celelalte țări ale Uniunii, astfel încât opoziția trebuia de asemenea respinsă pentru acest motiv.

Concluziile părților

- 22 Reclamanta solicită Tribunalului:
 - anularea în parte a deciziei atacate în ceea ce privește motivul de opoziție formulat în temeiul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94;
 - obligarea EUIPO și a intervenientei la plata cheltuielilor de judecată efectuate în cadrul procedurilor în fața Tribunalului și în fața camerei de recurs.
- 23 EUIPO și intervenienta solicită Tribunalului:
 - respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

- 24 Ținând seama de data introducerii cererii de înregistrare în cauză, respectiv 1 aprilie 1996, care este determinantă pentru identificarea dreptului material aplicabil, situația de fapt din speță este reglementată de dispozițiile materiale ale Regulamentului nr. 40/94 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 mai 2014, Bimbo/OAPI, C-591/12 P, EU:C:2014:305, punctul 12, și Hotărârea din 18 iunie 2020, Primart/EUIPO, C-702/18 P, EU:C:2020:489, punctul 2 și jurisprudența citată). Prin urmare, în speță, în ceea ce privește normele de fond, trimiterile făcute de părți în înscrisurile lor la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009 sau la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul 2017/1001 trebuie înțelese ca vizând articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94, cu un conținut identic.
- 25 De altfel, în măsura în care, potrivit unei jurisprudențe constante, în general, normele de procedură ar trebui să se aplice din momentul în care intră în vigoare (a se vedea Hotărârea din 11 decembrie 2012, Comisia/Spania, C-610/10, EU:C:2012:781, punctul 45 și jurisprudența citată), litigiul este reglementat de dispozițiile procedurale ale Regulamentului 2017/1001.
- 26 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă două motive, întemeiate, primul, pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură, în special a articolului 95 alineatul (1) și a articolului 94 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1001 coroborate cu articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94, iar al doilea, pe încălcarea acestei din urmă dispoziții propriu-zise.
- 27 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că reclamanta precizează ea însăși, la punctul 35 din cererea introductivă, că prezenta acțiune nu vizează decizia atacată decât în parte, în ceea ce privește motivul de opoziție enunțat la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94. În consecință, trebuie constatat că reclamanta nu contestă respingerea de către organele EUIPO a opoziției întemeiate pe motivul enunțat la articolul 8 alineatul (4) din același regulament și că această respingere este, așadar, definitivă.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură, în special a articolului 95 alineatul (1) și a articolului 94 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1001 coroborate cu articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94

- 28 Prin intermediul primului motiv, reclamanta invocă o încălcare a normelor fundamentale de procedură, în special a articolului 95 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1001, întemeiat pe lipsa unei examinări corecte a faptelor, și a articolului 94 alineatul (1) din același regulament, ca urmare a lipsei motivării, coroborate cu articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94. Acest motiv cuprinde trei obiecții. Prima obiecție se întemeiază pe faptul că camera de recurs nu a examinat motivele de opoziție întemeiate pe articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 în raport cu dreptul anterior invocat în actul de opoziție ca „marcă depusă de un agent”, și anume marca germană tridimensională neînregistrată având forma unei sticle cu un fir de iarbă. A doua obiecție se întemeiază pe faptul că camera de recurs nu a examinat dacă exista o relație implicită de agent sau de reprezentant între părți pe baza elementelor de probă prezentate, care stabileau o obligație de încredere și de loialitate în sarcina intervenientei și a predecesorului său. A treia obiecție se întemeiază pe faptul că camera de recurs a efectuat o examinare eronată a faptelor în ceea ce privește întinderea drepturilor de proprietate industrială acoperite de relația de agent sau de reprezentant dintre părți, în special prin faptul că nu a recunoscut că drepturile de proprietate

industrială asupra mărcii germane tridimensionale neînregistrate care avea forma unei sticle cu un fir de iarbă erau acoperite de obligația de încredere și de loialitate impusă intervenientului și predecesorului său.

29 Tribunalul consideră oportun să examineze mai întâi a doua critică.

30 În acest scop, se utilizează următoarele abrevieri:

- „PPS Polmos” desemnează Przedsiębiorstwo Przemysłu Spirytusowego Polmos, o întreprindere publică poloneză, producătoare de vodci, predecesoare a Przedsiębiorstwo Polmos Białystok (Spółka Akcyjna), ea însăși predecesoare a CEDC International sp. z o.o., reclamanta;
- „Polmos” desemnează Przedsiębiorstwo Polmos Białystok (Spółka Akcyjna), succesoare a PPS Polmos și predecesoare a reclamantei;
- „PHZ Agros” înseamnă Przedsiębiorstwo Handlu Zagranicznego Agros, o întreprindere publică poloneză autorizată să exporte vodci polonezi în străinătate;
- „Agros” desemnează Agros Holding S. A. și/sau filiala sa deținută 100 %, Agros Trading Sp. z o.o. (în engleză, Agros Trading Co. Ltd), succesoare ale PHZ Agros;
- „Diversa” desemnează Diversa Spezialitäten GmbH, predecesoare a Underberg AG, intervenienta.

31 În susținerea afirmațiilor sale, reclamanta invocă diferite acorduri comerciale, principalele fiind următoarele:

- acordul de import din 10 mai 1983 încheiat între Agros și Diversa [K7-K7a];
- acordul de import din 8 mai 1987 încheiat între Agros și Diversa [K8-8a];
- acordul din 29 octombrie 1993 încheiat între Agros și intervenientă, calificată drept „importatoare” [K9];
- acordul din 24 mai 1999 [K11] încheiat între Agros și intervenientă, calificată drept „importatoare”.

Cu privire la a doua obiecție, întemeiată pe omisiunea examinării existenței unei relații implicite de agent sau de reprezentant între reclamantă și intervenientă

32 Prin intermediul celei de a doua obiecții, reclamanta reproșează camerei de recurs că nu a examinat elementele de probă care, în opinia sa, ar stabili existența unei relații fiduciare implicite între părți prin intermediul PHZ Agros sau al Agros care acționează de facto în calitate de agent sau de reprezentant al PPS Polmos sau al Polmos (titularii drepturilor de proprietate intelectuală, printre care și marca tridimensională reprezentând o sticlă cu un fir de iarbă). Reclamanta se întemeiază în această privință pe diverse elemente de probă [anexele K1-K11], inclusiv acordurile enumerate la punctul 31 de mai sus, și apreciază că toate aceste fapte examinate concomitent dovedesc că exista o obligație implicită de încredere și de loialitate impusă societății Diversa sau intervenientei față de PPS Polmos sau Polmos, reprezentate de agentul *de facto* PHZ Agros sau Agros. În special, camera de recurs nu ar fi recunoscut că natura fiduciară a relației dintre părți

(sau predecesorii acestora) reieșea în mod clar din acordurile de import din 10 mai 1983 și din 8 mai 1987, precum și din acordul din 29 octombrie 1993, ci și-ar fi „limitat în fapt analiza la verificarea existenței unor contracte”. De asemenea, din jurisprudență ar reieși că protecția titularului mărcii s-ar extinde chiar și după încetarea raportului contractual din care decurge o obligație de încredere. În sfârșit, ar trebui să se țină seama de regimul comunist din Polonia din anii 1970 și de „circumstanțele turbulente” ale privatizării întreprinderilor publice în anii 1990. Aceasta concluzionează că camera de recurs nu și-a îndeplinit obligațiile procedurale constând în examinarea faptelor și în motivarea deciziei sale cu privire la toate aceste elemente de probă.

- 33 EUIPO și intervenienta contestă argumentele reclamantei.
- 34 Conform articolului 95 alineatul (1) prima teză din Regulamentul 2017/1001, în cursul procedurii, EUIPO procedează la examinarea din oficiu a faptelor, subînțelegându-se că, în cazul unei proceduri privind motivele relative de respingere a înregistrării, examinarea este limitată la motivele invocate și la cererile introduse de părți.
- 35 În temeiul articolului 94 alineatul (1) prima teză din Regulamentul 2017/1001, deciziile EUIPO trebuie să fie motivate.
- 36 Reiese dintr-o jurisprudență constantă că obligația de motivare constituie o normă fundamentală de procedură care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu. Într-adevăr, motivarea unei decizii constă în exprimarea formală a motivelor pe care se întemeiază această decizie. Dacă aceste motive sunt afectate de erori, acestea afectează legalitatea pe fond a deciziei, dar nu motivarea acesteia, care poate fi suficientă chiar dacă cuprinde motive eronate. Rezultă că criticile și argumentele prin care se urmărește contestarea temeiniciei unui act sunt lipsite de relevanță în cadrul unui motiv întemeiat pe nemotivare sau pe insuficiența motivării [a se vedea a doua hotărâre de anulare, punctul 187 (nepublicată) și jurisprudența citată].
- 37 Potrivit articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 (nemodificat prin Regulamentele nr. 207/2009 și 2017/1001), la opoziția titularului mărcii, se respinge înregistrarea unei mărci atunci când este solicitată de agentul sau reprezentantul titularului mărcii, în numele său și fără acordul titularului, în afară de cazul în care acest agent sau reprezentant își justifică acțiunile.
- 38 Articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 are ca obiectiv să îl împiedice pe agentul sau pe reprezentantul titularului mărcii anterioare să abuzeze de respectiva marcă, aceștia din urmă putând exploata cunoștințele și experiența dobândite în cursul relației comerciale care îi leagă de acest titular și, prin urmare, obține foloase necuvenite din eforturile și din investiția pe care titularul le-ar fi realizat [Hotărârea din 11 noiembrie 2020, EUIPO/John Mills, C-809/18 P, EU:C:2020:902, punctele 72 și 83, Hotărârea din 6 septembrie 2006, DEF-TEC Defense Technology/OAPI – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR), T-6/05, EU:T:2006:241, punctul 38, și Hotărârea din 14 februarie 2019, Mouldpro/EUIPO – Wenz Kunststoff (MOULDPRO), T-796/17, nepublicată, EU:T:2019:88, punctul 24]. Această dispoziție are, așadar, ca obiect protejarea intereselor legitime ale titularilor mărcilor și protejarea acestora de orice uzurpare arbitrară a mărcilor lor, acordându-le acestora dreptul de a interzice înregistrările solicitate de agenții sau de reprezentanții lor fără consimțământul lor [Hotărârea din 8 septembrie 2021, Qx World/EUIPO – Mandelay (EDUCTOR), T-84/20, nepublicată, EU:T:2021:555, punctul 61].

39 Reiese din modul de redactare a articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 că, pentru ca o opoziție să fie admisă în acest temei, trebuie, în primul rând, ca persoana care formulează opoziția să fie titularul mărcii anterioare, în al doilea rând, ca solicitantul mărcii să fie sau să fi fost agentul sau reprezentantul titularului mărcii, în al treilea rând, ca cererea să fi fost depusă în numele agentului sau al reprezentantului fără acordul titularului și fără să fi existat motive întemeiate care să justifice acțiunile agentului sau ale reprezentantului și, în al patrulea rând, ca cererea depusă să vizeze în principal semne și produse identice sau similare. Aceste condiții sunt cumulative [Hotărârea din 13 aprilie 2011, Safariland/OAPI – DEF-TEC Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR), T-262/09, EU:T:2011:171, punctul 61].

40 Prin urmare, trebuie analizat dacă în speță sunt îndeplinite condițiile impuse la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94.

– *Cu privire la prima condiție, referitoare la proprietatea asupra mărcilor anterioare*

41 După cum a arătat camera de recurs la punctele 45-48 din decizia atacată, articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 face referire la „titularul mărcii”, fără a preciza tipul de marcă anterioară vizată, și anume numai înregistrată sau de asemenea neînregistrată, nici dacă se face referire numai la o marcă a Uniunii Europene sau și la o marcă a unui stat terț.

42 În această privință, pe de o parte, în ceea ce privește tipul de marcă anterioară vizat, este necesar să se considere, asemenea camerei de recurs, că noțiunea de „marcă” în sensul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 acoperă, pe lângă mărcile înregistrate, și mărcile neînregistrate, dar numai în măsura în care legislația țării de origine recunoaște drepturi de acest tip.

43 Pe de altă parte, în ceea ce privește originea mărcii anterioare, dat fiind că modul de redactare a articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 nu conține nicio referire la un „teritoriu” vizat, spre deosebire de articolul 8 alineatul (1) litera (b) din același regulament, trebuie să se considere că este irelevant dacă drepturile aferente mărcii anterioare se aplică sau nu în Uniunea Europeană.

44 Tribunalul a reținut un principiu echivalent într-o cauză referitoare la două cereri de declarare a nulității a două mărci ale Uniunii Europene în temeiul articolului 53 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 60 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2017/1001] coroborat cu articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009, pe baza unei mărci poloneze anterioare, la data la care Republica Polonă nu era stat membru al Uniunii. În particular, Tribunalul a precizat că articolul 8 alineatul (3) din regulamentul menționat nu limita domeniul de aplicare al acestuia la mărcile înregistrate într-un stat membru sau care produceau efecte într-un asemenea stat și că, în caz contrar, s-ar suprapune cu articolul 8 alineatele (1) și (5) din același regulament [a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 noiembrie 2012, Adamowski/OAPI – Fagumit (FAGUMIT), T-537/10 și T-538/10, EU:T:2012:634, punctul 19].

45 În plus, pentru interpretarea articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94, trebuie să se țină seama de articolul 6f din Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale din 20 martie 1883, cu revizuirile și modificările ulterioare (Hotărârea din 11 noiembrie 2020, EUIPO/John Mills, C-809/18 P, EU:C:2020:902, punctul 65), dat fiind că primul urmărește punerea în aplicare a celui de al doilea. Termenul „titular” trebuie interpretat în consecință, ceea ce permite de asemenea titularului unei mărci care a fost înregistrată în afara Uniunii Europene, dar în unul dintre statele părți la convenția menționată, să invoce protecția sa.

- 46 Cu alte cuvinte, rezultă că titularul unei mărci anterioare în orice stat contractant al Convenției de la Paris se poate prevala de articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 dacă agentul sau reprezentantul său solicită înregistrarea mărcii în Uniunea Europeană fără acordul său.
- 47 În speță, la punctele 49-53 din decizia atacată, mai întâi, camera de recurs a arătat că unele dintre drepturile anterioare invocate, și anume marca germană nr. 39 848 553 și marca franceză nr. 98 746 752, nu puteau fi luate în considerare, dat fiind că fuseseră depuse după data depunerii mărcii solicitate, și, prin urmare, nu puteau servi drept temei unei opoziții în temeiul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94. De asemenea, ea a arătat că reclamanta nu era titulara mărcii japoneze nr. 2 092 826 la momentul depunerii opoziției, dat fiind că aceasta era înregistrată la acea dată în numele PHZ Agros și, în consecință, această marcă japoneză nu întrunea nici cerința proprietății la momentul în care opoziția fusese formulată în temeiul acestui articol [K15a și K15d]. În sfârșit, ea a constatat că marca poloneză nr. 62 018 nu fusese reînnoită în termenele legale și, prin urmare, expirase. Dat fiind că un drept anterior trebuia să beneficieze de protecție la data adoptării deciziei, această marcă poloneză nu mai putea constitui un temei valabil în prezenta procedură în temeiul articolului menționat.
- 48 În consecință, camera de recurs a constatat că cele trei mărci anterioare (a se vedea punctul 7 de mai sus) pentru care reclamanta a reușit să dovedească faptul că era titulara lor în sensul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 și care, așadar, nu puteau fi luate în considerare erau marca franceză anterioară nr. 95588457, marca poloneză anterioară nr. 85811 și marca poloneză anterioară nr. 62081. Referitor la aceasta din urmă, camera de recurs a ținut seama de aceasta „din motive de exhaustivitate”, dat fiind că era vorba despre „scenariul cel mai favorabil” reclamantei, deși această marcă ar fi fost susținută de o traducere în engleză a unui extras din registrul mărcilor al Oficiului de Brevete al Republicii Polone, iar certificatul de înregistrare și de reînnoire original în limba polonă ar fi fost furnizat de reclamantă la 3 iulie 2008 [K31 și K32], respectiv la trei ani de la expirarea termenului stabilit pentru susținerea opoziției în conformitate cu norma 19 alineatul (1) și alineatul (2) litera (e) din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului nr. 40/94 (JO 1995, L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189) [devenită articolul 7 alineatul (1) și alineatul (2) litera (c) din Regulamentul delegat (UE) 2018/625 al Comisiei din 5 martie 2018 de completare a Regulamentului 2017/1001 și de abrogare a Regulamentului delegat (UE) 2017/1430 (JO 2018, L 104, p. 1)], termen care expirase la 7 iulie 2005.
- 49 Reclamanta nu contestă aceste aprecieri, cu excepția celei referitoare la marca germană nr. 39848553. În această privință, este suficient să se constate că această marcă a fost depusă la 25 august 1998, la mai mult de doi ani de la depunerea mărcii solicitate, astfel încât nu poate fi nicidecum anterioară acesteia.
- 50 În lumina împrejurărilor speței, în scopul bunei administrări a justiției, Tribunalul consideră oportun, asemenea camerei de recurs, să examineze pe fond a doua condiție, referitoare la existența unui acord contractual de agenție sau de reprezentare, în raport cu marca franceză anterioară nr. 95588457 și cu mărcile poloneze anterioare nr. 62081 și nr. 85811, fără a se pronunța asupra faptului că aceste mărci erau invocate și susținute în actul de opoziție.

– *Cu privire la a doua condiție, referitoare la existența unui acord contractual de agent sau de reprezentant*

- 51 Trebuie amintit că realizarea obiectivului de a evita abuzarea de marca anterioară de către agentul sau reprezentantul titularului acesteia (a se vedea punctul 38 de mai sus) impune o interpretare extensivă a noțiunilor de „agent” și „reprezentant” în sensul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94. Aceste noțiuni trebuie interpretate extensiv, astfel încât să includă toate formele de relații întemeiate pe un acord contractual în temeiul căruia una dintre părți reprezintă interesele celeilalte, independent de calificarea juridică a relației contractuale stabilite între titular sau mandant și solicitantul mărcii Uniunii Europene. Așadar, este suficient, în sensul aplicării acestei dispoziții, să existe între părți un acord de cooperare comercială de natură să creeze o relație de încredere numită „fiduciară”, care să îi impună solicitantului, în mod expres sau implicit, o obligație generală de încredere și de loialitate în raport cu interesele titularului mărcii anterioare [Hotărârea din 13 aprilie 2011, FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR, T-262/09, EU:T:2011:171, punctul 64, și Hotărârea din 9 iulie 2014, Moonich Produktkonzepte & Realisierung/OAPI – Thermofilm Australia (HEATSTRIP), T-184/12, nepublicată, EU:T:2014:621, punctele 58 și 59; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 11 noiembrie 2020, EUIPO/John Mills, C-809/18 P, EU:C:2020:902, punctele 84 și 85].
- 52 Cu toate acestea, trebuie să existe un acord contractual, scris sau nu, de cooperare comercială între părți. Dacă solicitantul acționează în deplină independență, fără că vreo relație să fi fost stabilită cu titularul, acesta nu poate fi considerat agent în sensul articolului 8 alineatul (3) din regulamentul menționat. Astfel, un simplu cumpărător sau client al titularului nu poate fi considerat „agent” sau „reprezentant” în sensul acestui articol, întrucât aceste persoane nu au nicio obligație specială de încredere față de titularul mărcii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 aprilie 2011, FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR, T-262/09, EU:T:2011:171, punctul 64, Hotărârea din 9 iulie 2014, HEATSTRIP, T-184/12, nepublicată, EU:T:2014:621, punctul 59, și Hotărârea din 14 februarie 2019, MOULDPRO, T-796/17, nepublicată, EU:T:2019:88, punctul 23). Din această jurisprudență reiese că acordul contractual de agenție sau de reprezentare trebuie să fie stabilit în mod direct între părți, iar nu prin intermediul unor terți.
- 53 Prin urmare, astfel cum arată în mod întemeiat EUIPO, faptul că o relație „implicită” poate fi suficientă pentru aplicarea articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 înseamnă numai că criteriul decisiv este existența și natura unui acord contractual de cooperare comercială instituit în esență, iar nu calificarea sa formală. Astfel, s-a putut stabili un raport contractual fiduciar și obligatoriu prin intermediul unei simple corespondențe comerciale între părți, inclusiv prin poșta electronică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iulie 2014, HEATSTRIP, T-184/12, nepublicată, EU:T:2014:621, punctele 66 și 67). În această privință, trebuie amintit că persoana care formulează opoziția este liberă, în principiu, să aleagă forma probei pe care o consideră utilă pentru a o prezenta EUIPO în cadrul unei opoziții întemeiate pe un drept anterior (a se vedea par analogie Hotărârea din 28 iunie 2018, EUIPO/Puma, C-564/16 P, EU:C:2018:509, punctul 58). Cu toate acestea, existența unui asemenea raport contractual nu poate fi demonstrată prin probabilități sau prezumții, ci trebuie să se întemeieze pe elemente concrete și obiective [a se vedea prin analogie Hotărârea din 12 decembrie 2002, Kabushiki Kaisha Fernandes/OAPI – Harrison (HIWATT), T-39/01, EU:T:2002:316, punctul 47].
- 54 În ceea ce privește incidența încetării relației contractuale la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii, nu este necesar ca acordul încheiat între părți să fie încă în vigoare la momentul depunerii cererii. Articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 se aplică de asemenea acordurilor care au expirat înainte de data depunerii menționate, cu condiția ca

termenul scurs să fie de așa natură încât să se poată presupune în mod legitim că obligația de încredere și de confidențialitate exista încă la momentul depunerii cererii. Această interpretare extensivă a dispoziției menționate urmărește protecția titularului mărcilor anterioare chiar și după încetarea relației contractuale din care decurgea o obligație de încredere (Hotărârea din 13 aprilie 2011, FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR, T-262/09, EU:T:2011:171, punctul 65). Cu alte cuvinte, potrivit interpretării menționate, protecția conferită de dispoziția respectivă se extinde chiar și după încetarea relației contractuale din care decurge o obligație de încredere, cu condiția menționată mai sus.

- 55 Din punct de vedere procedural, sarcina probei privind existența unei relații de agenție sau de reprezentare revine persoanei care formulează opoziția (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 aprilie 2011, FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR, T-262/09, EU:T:2011:171, punctul 67, și Hotărârea din 14 februarie 2019, MOULDPRO, T-796/17, nepublicată, EU:T:2019:88, punctul 30), și anume titularul mărcii anterioare.
- 56 Reiese din această jurisprudență că, deși termenii „agent” și „reprezentant” prevăzuți la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 trebuie interpretați în sens larg, trebuie totuși să existe între părți un acord contractual de cooperare comercială de natură să creeze o relație de încredere, care să impună solicitantului, în mod expres sau implicit, o obligație generală de încredere și de loialitate în raport cu interesele titularului mărcii anterioare (Hotărârea din 14 februarie 2019, MOULDPRO, T-796/17, nepublicată, EU:T:2019:88, punctul 33).
- 57 În speță, îi revenea, așadar, reclamantei sarcina de a demonstra în fața EUIPO că un astfel de acord contractual de cooperare comercială exista în mod direct între părți, și anume intervenienta și ea însăși, la data depunerii mărcii solicitate.
- 58 Cu titlu introductiv, reiese din cuprinsul punctelor 51-56 de mai sus că, la punctul 56 din decizia atacată, camera de recurs a considerat în mod întemeiat că o astfel de relație de încredere putea apărea de asemenea în mod implicit, pe baza unei relații *de facto*, fără ca părțile să fi semnat un contract de distribuție sau un contract de agenție formal.
- 59 La punctele 63-68 din decizia atacată, camera de recurs a observat că, înainte de a aprecia natura relațiilor dintre părți, era obligată să reconstituie istoricul părților și al raporturilor dintre ele în ordine cronologică. Istoricul reclamantei cuprindea ca origine o primă unitate de producție publică înființată în anul 1973 pentru fabricarea de vodcă, PPS Polmos. Această societate și succesorii săi ulteriori erau responsabili cu fabricarea produsului vândut în străinătate de o altă societate publică, PHZ Agros, precum și cu vânzarea și distribuția sa în Polonia. Camera de recurs a arătat că PHZ Agros era la acel moment singura societate abilitată să exporte vodca fabricantului PPS Polmos. Începând cu anul 1975, existau acorduri de distribuție, mai întâi între PHZ Agros și Diversa, predecesoare a intervenientei, din 1975 până în 1992, apoi între Agros și intervenientă. În temeiul acestor acorduri, care existau încă la momentul depunerii mărcii solicitate, PHZ Agros și Agros dețineau dreptul exclusiv de distribuție a vodcii poloneze în Germania, inițial pentru mai multe mărci, precum și a vodcii care purta eticheta „Grasovka”.
- 60 La punctele 69-75 din decizia atacată, în ceea ce privește anexele K1-K11 prezentate de reclamantă, camera de recurs a arătat, desigur, că, înainte de depunerea mărcii solicitate (și anume la 1 aprilie 1996), era în vigoare acordul din 29 octombrie 1993 [K9] între Agros și intervenientă, în care aceasta din urmă era menționată ca fiind importatorul exclusiv în Germania de vodci cu denumirile „Wyborowa” și „Grasovka”. Cu toate acestea, ea a subliniat că opoziția a fost formulată de o societate diferită, Polmos, care era titulara mărcii franceze

anterioare nr. 95588457 și a mărcilor poloneze anterioare nr. 62081 și nr. 85811 și că, potrivit elementelor de probă prezentate, reclamanta sau PPS Polmos nu au avut niciodată contact direct cu intervenienta. În plus, aceasta a constatat că reclamanta nu a dovedit nicidecum că Agros era licențiată sau distribuitor exclusiv pentru vodcile Polmos în Germania, întrucât Agros nu era desemnată în mod expres ca acționând în această calitate nicăieri în acordul susmenționat. Aceasta a concluzionat că elementele de probă și argumentele formulate de reclamantă nu dovedeau și nici nu explicau existența unei relații contractuale între părți, și anume intervenienta care acționează în calitate de agent sau de reprezentant al Polmos, succesor al PPS Polmos și predecesor al reclamantei.

- 61 La punctele 76-81 din decizia atacată, camera de recurs a observat de asemenea că, în speță, niciun element de probă nu demonstra că Polmos avea o relație comercială cu PHZ Agros sau cu Agros. Camera de recurs a apreciat că simplele afirmații ale reclamantei privind un sistem de organizare a exporturilor în „fosta Polonă comunistă” erau lipsite de relevanță, din moment ce aceste norme nu mai erau aplicabile în anul 1996, la momentul depunerii mărcii solicitate, și că nicio probă în susținerea acestei afirmații nu fusese furnizată în vreun moment al procedurii. Ea a constatat că, deși intervenienta avea legături cu Agros, ea nu a avut niciodată o legătură cu pretinsa titulară a mărcii, Polmos, și nici cu predecesorul său. Ea a arătat că, desigur, la acel moment, cele două entități (și anume PHZ Agros și PPS Polmos) erau probabil entități publice și că nu era posibil să se instituie niciun regim de acordare a licențelor între ele, dat fiind că, în temeiul legii, o entitate publică (în speță Agros) a fost desemnată să reprezinte interesele celeilalte entități publice (în speță Polmos) în străinătate, iar beneficiarul final era Republica Populară Polonă, devenită, după schimbarea sistemului în anul 1989, Republica Polonă. Potrivit reclamantei, care făcea trimitere în acest scop la anexele K17 și K31-K36, după privatizarea unor întreprinderi publice, predecesorul său, Polmos, dobândise toate drepturile asupra mărcii Żubrówka (vândută în Germania sub numele de Grasovka), inclusiv drepturile anterioare invocate în prezenta procedură de opoziție. Cu toate acestea, camera de recurs a amintit că înregistrarea mărcii germane anterioare nr. 39848553 nu putea fi luată în considerare, dat fiind că data de depunere a acesteia era ulterioară celei a mărcii solicitate. În plus, aceasta a confirmat decizia diviziei de opoziție potrivit căreia singurul acord încheiat între Agros și Polmos, care fusese prezentat de reclamantă, și anume acordul de cesiune a mărcii din data de 28 august 2001 [K17], era ulterior depunerii mărcii solicitate (la 1 aprilie 1996) și avea o natură juridică diferită de cea a unui acord de distribuție. Aceasta a arătat că anexele K31-K36 erau de asemenea ulterioare depunerii mărcii solicitate.
- 62 La punctele 82-86 din decizia atacată, camera de recurs a considerat că, chiar dacă reclamanta îi cerea să țină seama de situația foarte complexă din „fosta Polonie comunistă” și istoricul structurii întreprinderilor și al mărcilor privind firul de iarbă, ea trebuia totuși să se limiteze la elementele de probă prezentate de reclamantă pentru a dovedi că intervenienta era sau fusese agentul ori reprezentantul titularului drepturilor anterioare în sensul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94. Ea a apreciat că, în speță, reclamanta, probabil din cauza situației specifice „Poloniei comuniste” din acea perioadă, nu reușise să dovedească existența unei relații contractuale între ea însăși și intervenientă sau între ea însăși și PHZ Agros sau Agros, nici în momentul depunerii mărcii solicitate, nici anterior. Ținând seama de circumstanțe obiective precum sistemul politic și structura proprietății înainte de anul 1989 în Polonia, camera de recurs a afirmat că a apreciat toate elementele de probă și că trebuia să concluzioneze că, în ceea ce privește marca franceză anterioară nr. 95588457 și mărcile poloneze anterioare nr. 85811 și nr. 62081, nu se putea considera că intervenienta acționa în calitate de agent sau de reprezentant

al reclamantei. Camera de recurs a concluzionat de asemenea că, pentru aceste mărci anterioare, opoziția nu putea fi admisă având în vedere cea de a doua condiție prevăzută la articolul menționat.

- 63 În această privință, trebuie constatat de la bun început că, în contrast cu cele susținute de reclamantă, reiese din cuprinsul punctelor 63-86 din decizia atacată (a se vedea punctele 59-62 de mai sus) că camera de recurs a examinat concomitent elementele de probă prezentate de reclamantă de-a lungul procedurii administrative în fața EUIPO și nu s-a „mulțumit să verifice dacă existau acorduri”. În plus, la punctele respective din decizia sa, camera de recurs și-a motivat pe larg aprecierea. În această privință, trebuie amintit că obligația de motivare constituie o normă fundamentală de procedură care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu (a se vedea punctul 36 de mai sus).
- 64 Odată făcute aceste constatări, este necesar să se examineze temeinicia aprecierii camerei de recurs în raport cu articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94.
- 65 Este cert că nu exista niciun acord contractual încheiat în mod formal între reclamantă (sau predecesorul său) și intervenientă (sau predecesorul acesteia).
- 66 Pe de altă parte, un acord contractual de agenție sau de reprezentare trebuie să fie încheiat direct între părți, iar nu prin intermediul unor terți (a se vedea punctul 52 de mai sus). Astfel, existența unor relații comerciale între intervenientă și o societate terță nu poate demonstra că intervenienta a fost agentul sau reprezentantul reclamantei (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 februarie 2019, MOULDPRO, T-796/17, nepublicată, EU:T:2019:88, punctul 32), de vreme ce această societate terță, în speță PHZ Agros sau Agros, și reclamanta erau persoane juridice distincte.
- 67 Reclamanta invocă mai degrabă existența unei relații comerciale „implicite” cu intervenienta (sau cu predecesorul acesteia) în cadrul căreia ea însăși (sau predecesorul său) ar fi fost reprezentată de agentul sau de reprezentantul „*de facto*” PHZ Agros sau Agros.
- 68 Cu toate acestea, trebuie constatat că existența unei astfel de relații comerciale „implicite” sau „*de facto*” între reclamantă (sau predecesorul său) și intervenientă (sau predecesorul său), prin intermediul PHZ Agros sau al Agros, nu este susținută de elementele de probă depuse la dosar de reclamantă, căreia îi revine sarcina probei (a se vedea punctul 55 de mai sus).
- 69 În primul rând, în ceea ce privește acordul din 29 octombrie 1993 [K9], care reglementa relațiile dintre Agros și intervenientă la momentul depunerii mărcii solicitate (și timp de aproape trei ani înainte de această dată), trebuie arătat că în acest acord nu se face nicio referire, nici explicit, nici implicit, la Agros acționând în calitate de agent (sau licențiată, distribuitoare sau revânzătoare) sau de reprezentant, indiferent în ce calitate, al unui terț oarecare, în special al reclamantei sau al predecesorului acesteia.
- 70 Deși este, desigur, adevărat că preambulul Acordului din 29 octombrie 1993 menționează acordul din 8 mai 1987 [K8] încheiat între Agros și Diversa, acesta precizează de asemenea că cooperarea va continua în condițiile enunțate în noul acord și că, în conformitate cu articolul 22 litera (a) din acesta, acordul respectiv reprezintă toate convențiile părților. În consecință, contrar celor susținute de reclamantă, o astfel de trimitere generală la acordul din 1987, care a expirat și a fost

înlocuit prin acordul din 1993, nu poate determina încorporarea unei obligații implicite de încredere și de loialitate față de un terț nespecificat, astfel cum era reclamanta sau predecesorul său în raport cu părțile la acordul din 1993.

- 71 În al doilea rând, în ceea ce privește acordurile de import din 10 mai 1983 [K7] și din 8 mai 1987 încheiate între Agros și Diversa, referirile reclamantei la anumite dispoziții din aceste acorduri, în special la mențiunea adăugată de mână a „Polmos” la articolul 7 primul, al treilea și al șaselea paragraf din acordul din 8 mai 1987 în raport cu proprietatea asupra drepturilor de proprietate industrială, nu pot repune în discuție concluzia potrivit căreia nu a fost dovedit niciun acord contractual direct între reclamantă și intervenientă.
- 72 Mai întâi, trebuie constatat că acordurile de import din 10 mai 1983 și 8 mai 1987 nu mai erau în vigoare la momentul depunerii mărcii solicitate. În această privință, reclamanta invocă jurisprudența potrivit căreia protecția titularului mărcii se extinde chiar și după încetarea relației contractuale din care decurge o obligație de încredere, cu condiția ca termenul scurs să fie de așa natură încât să se poată presupune în mod legitim că obligația de încredere și de confidențialitate exista încă la momentul depunerii mărcii solicitate (a se vedea punctul 54 de mai sus).
- 73 Cu toate acestea, chiar presupunând că acordurile de import din 10 mai 1983 și 8 mai 1987 ar fi stabilit o relație de încredere între reclamantă și intervenientă (*quod non*, a se vedea punctele 78-74 de mai jos), trebuie să se considere că obligațiile de încredere și de loialitate postcontractuale nu se aplică pentru o perioadă nedeterminată, ci numai pentru o perioadă de tranziție rezonabilă după rezilierea acordului, în cursul căreia părțile își pot redefini strategiile comerciale. Or, în speță, aceste acorduri expirate au fost încheiate cu aproximativ 13 și, respectiv, cu 9 ani înainte de data depunerii mărcii solicitate. Prin urmare, orice relație postcontractuală dintre părți care rezultă din acordurile menționate, dacă era cazul, trebuia să se fi erodat progresiv, apoi să se fi stins înainte de depunerea mărcii solicitate. Condiția menționată la punctul 72 de mai sus nu este, așadar, îndeplinită în speță.
- 74 În orice caz, este necesar să se arate că acordurile de import din 10 mai 1983 și 8 mai 1987 nu conțin nicio indicație în susținerea afirmațiilor reclamantei privind existența unei obligații „implicite” de încredere și de loialitate a intervenientei față de reclamantă. Dimpotrivă, din aceste acorduri reiese că ele nu au fost încheiate decât între intervenientă (sau predecesorul său Diversa) și Agros.
- 75 Pe de o parte, în ceea ce privește acordul de import din 10 mai 1983, deși există efectiv o dispoziție care face referire la Diversa în calitate de „importator/agent” al vocilor și „reprezentant al producătorului titular al mărcii” (articolul 6 al șaselea paragraf), trebuie să se constate că niciun element din acest acord nu justifică să se concluzioneze că titularul mărcilor era considerat a fi un terț extern contractului și o parte nespecificată (și anume reclamanta sau predecesorii acesteia) în locul părții contractante Agros. Dimpotrivă, în dispoziția care urmează imediat după această trimitere (articolul 6 al șaptelea paragraf), se precizează că „Agros își protejează mărcile și/sau drepturile de prezentare”.
- 76 Pe de altă parte, în ceea ce privește acordul de import din 8 mai 1987 și în special mențiunea adăugată de mână „Polmos” din sintagma „Agros/Polmos” în raport cu proprietatea asupra drepturilor de proprietate industrială la articolul 7 primul, al treilea și al șaptelea paragraf din acest acord, interpretarea reclamantei nu poate repune în discuție analiza camerei de recurs.

- 77 În această privință, trebuie arătat că, în pofida susținerii reclamantei potrivit căreia, în ianuarie 1987, „marca poloneză” care consta într-o sticlă cu un fir de iarbă ar fi fost cesionată de Agros către Polmos (a se vedea cronologia prezentată de reclamantă la anexa K20), acordurile ulterioare încheiate între Agros și intervenientă la 29 octombrie 1993 și 24 mai 1999 nu fac nicio referire la Polmos. Astfel, trebuie să se constate că simpla menționare a Polmos în acordul de import din 8 mai 1987, la care aceasta nu era parte, printr-o mențiune adăugată de mână – a cărei dată rămâne, în plus, incertă și care nu este nici semnată, nici contrasemnată de vreo parte – nu poate nici să fie suficient și nici măcar să contribuie la încheierea unui acord contractual de agent sau de reprezentant între reclamantă (sau, mai precis, predecesorul său Polmos) și intervenientă (sau predecesorul său Diversa).
- 78 Trebuie amintit de asemenea, la fel ca EUIPO, că ansamblul argumentației reclamantei se întemeiază pe premisa ipotetică potrivit căreia ea este titulara mărcii tridimensionale care are forma unei sticle cu un fir de iarbă, utilizată împreună cu marca verbală Żubrówka în întreaga lume și cu marca verbală Grasovka în Germania. Cu toate acestea, la articolul 7 al doilea paragraf din Acordul de import din 8 mai 1987 se precizează în mod explicit că „[d]reptul asupra mărcii verbale și figurative GRASOVKA este reglementat de un acord distinct între AGROS și DIVERSA” și că „[a]cordul menționat face parte integrantă din prezentul acord”. În consecință, chiar dacă se poate dovedi dificil să se stabilească cu precizie căror drepturi sau mărci se consideră că li se aplică mențiunea scrisă „Agros/Polmos” sau care vodcă a Polmos este vizată, în orice caz, este clar că această mențiune nu poate privi vodca vândută sub marca Grasovka. Acest lucru este confirmat de acordul din 24 mai 1999 [K11] încheiat între Agros și intervenientă, în care se stabilește în mod explicit la articolul 12 că denumirea „Grasovka” este o marcă înregistrată a importatoarei, și anume intervenienta.
- 79 În al treilea rând, în ceea ce privește elementele de probă ulterioare datei de depunere a mărcii solicitate (1 aprilie 1996), acestea din urmă nu conțin nici indicații referitoare la un acord contractual între părți la data acestei depuneri, contrar celor susținute de reclamantă, ci mai degrabă militează în sens contrar.
- 80 În această privință, trebuie amintit că reclamanta însăși a indicat, în cursul procedurii administrative și în ședință, că a dobândit drepturile asupra mărcilor anterioare invocate în anul 1999 și că, anterior anului 1999, exista un litigiu între Agros și o entitate a Polmos (Warszawa) în fața instanțelor din Varșovia (Polonia) pentru înregistrarea și utilizarea mărcilor care constau într-o sticlă cu un fir de iarbă (a se vedea cronologia prezentată de reclamantă în anexa K20). Fără a fi necesar ca Tribunalul să se pronunțe cu privire la fondul acestui litigiu guvernat de dreptul național, este suficient, în cadrul prezentei proceduri, să se arate că faptul că, potrivit reclamantei înseși, a intervenit un litigiu între Agros și o entitate a Polmos cu privire la aceste mărci arată că Agros și Polmos erau două societăți distincte, ale căror interese comerciale puteau diferi puternic sau chiar se puteau opune în mod direct. În consecință, nu este deloc plauzibil ca Agros să fi putut acționa ca agent sau ca reprezentant implicit sau *de facto* al reclamantei (sau al predecesorului său) față de intervenientă (sau predecesorul său).
- 81 În plus, astfel cum a constatat în mod întemeiat camera de recurs, singurul acord încheiat între Agros și Polmos care a fost prezentat de reclamantă, și anume acordul de cesiune a mărcii din data de 28 august 2001 [K17], este ulterior depunerii mărcii solicitate și are o natură juridică diferită de cea a unui acord de distribuție, întrucât nu implică raporturi continue și nici o obligație generală de încredere și de loialitate.

- 82 În al patrulea rând, în ceea ce privește celelalte elemente de probă precum o scrisoare de punere în întârziere din 30 ianuarie 2002 și unele documente care ar dovedi că vodca numită „Żubrówka” a fost comercializată în Germania sub marca Grasovka, printre care o declarație a unui angajat și un extras din enciclopedia online Wikipedia, trebuie constatat că reclamanta nu reușește să precizeze în ce constau erorile de apreciere ale camerei de recurs în această privință.
- 83 În ceea ce privește scrisoarea de punere în întârziere din 30 ianuarie 2002, trimisă de Polmos intervenientei [K19-19a], deși este, desigur, adevărat că aceasta făcea referire la existența unor acorduri de comercializare potrivit cărora Agros era „mediatorul exclusiv al Polmos pentru exportul băuturilor alcoolice pe bază de vodcă «Żubrówka» și «Grasovka»”, trebuie constatat că această scrisoare este ulterioară cu aproape șase ani depunerii mărcii solicitate și, în plus, că o simplă scrisoare unilaterală nu are deloc aceeași valoare probantă ca un acord contractual între părți, care lipsește în speță.
- 84 În plus, în ceea ce privește declarația din 16 februarie 2011, redactată în polonă și tradusă în engleză, provenind de la un specialist în tehnologie responsabil cu etichetarea în cadrul Polmos și al reclamantei din anul 1992, în care acesta ar confirma printre altele că, de la începutul anilor 1970, Polmos producea vodca „Żubrówka”, în care fiecare sticlă, independent de modificările etichetelor, conținea sistematic un fir de iarbă (punctele 50 și 51 din prima hotărâre de anulare), trebuie amintit că, atunci când o declarație a fost întocmită, în sensul articolului 78 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 97 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul 2017/1001], de unul dintre cadrele părții interesate, nu se poate atribui valoare probatorie declarației menționate decât dacă este confirmată de alte elemente de probă. Astfel, o declarație întocmită în interesul autorului său nu are decât o valoare probantă limitată și necesită să fie susținută de elemente de probă suplimentare, chiar dacă acest lucru nu permite totuși organelor EUIPO să considere din principiu că o asemenea declarație este în sine lipsită de orice credibilitate. Valoarea probatorie care trebuie acordată unei asemenea declarații, luată izolat sau împreună cu alte elemente de probă, depinde în special de împrejurările speței [a se vedea Hotărârea din 22 iunie 2022, Puma/EUIPO – V. Fraas (FRAAS), T-329/21, nepublicată, EU:T:2022:379, punctele 41 și 47 și jurisprudența citată]. În speță, această declarație, ulterioară cu aproape 15 ani datei depunerii mărcii solicitate, nu conține niciun indiciu al existenței unui acord contractual între reclamantă (sau predecesorul său, Polmos) și intervenientă (sau predecesorul său Diversa) la această dată. Situația este aceeași în ceea ce privește extrasul din enciclopedia online Wikipedia, datat 9 aprilie 2009 și ulterior cu 13 ani depunerii mărcii solicitate.
- 85 În al cincilea rând, în ceea ce privește transformarea fundamentală a sistemului politic și economic din Polonia în perioada 1970-1990, trebuie arătat, astfel cum a arătat camera de recurs la punctele 76 și 83 din decizia atacată, că această situație nu mai era aplicabilă în anul 1996, la momentul depunerii mărcii solicitate și că, în orice caz, camera de recurs era obligată să se limiteze la elementele de probă prezentate de reclamantă, întrucât existența unei relații contractuale fiduciare de agent sau de reprezentant nu poate fi demonstrată prin probabilități sau prezumții (a se vedea punctul 53 de mai sus).
- 86 În lumina celor ce precedă, este necesar să se concluzioneze că nu a fost dovedit niciun acord contractual direct, chiar implicit sau *de facto*, de cooperare comercială între reclamantă (sau predecesorul acesteia) și intervenientă (sau predecesorul său), astfel încât nu a fost dovedită nicio obligație de încredere și de loialitate în sarcina intervenientei (sau a predecesorului său) față de reclamantă (sau predecesorul său).

- 87 Prin urmare, camera de recurs nu a săvârșit o eroare de apreciere atunci când a concluzionat în esență că reclamanta nu a reușit să dovedească existența unei relații contractuale fiduciare între ea și intervenientă, nici la momentul depunerii mărcii solicitate, nici înainte, că nu a respectat sarcina probei care îi revenea pentru a stabili existența unui acord contractual direct de agent sau de reprezentant și că nu a dovedit, așadar, că una dintre condițiile cumulative prevăzute la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 era îndeplinită în raport cu marca franceză anterioară nr. 95588457 și cu mărcile poloneze anterioare nr. 62081 și nr. 85811.
- 88 În această privință, trebuie subliniat că faptul că a doua condiție referitoare la existența unui acord contractual de agent sau de reprezentant nu este îndeplinită este suficient pentru a respinge opoziția în temeiul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 cu privire la mărcile anterioare examinate de camera de recurs în cadrul acestui motiv.
- 89 În consecință, camera de recurs nu a încălcat articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 și în special nu a săvârșit nicio eroare de apreciere în aplicarea acestei dispoziții.
- 90 Rezultă de asemenea din cele ce precedă, în special din cuprinsul punctului 63 de mai sus, că respectiva cameră de recurs a examinat în mod corect faptele și și-a motivat pe larg aprecierea, astfel încât aceasta nu a săvârșit nicio încălcare a normelor fundamentale de procedură, în special a articolului 95 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1001 și a articolului 94 alineatul (1) din același regulament.
- 91 Așadar, a doua obiecție trebuie înlăturată ca neîntemeiată.
- 92 Prin urmare, nu este necesar să se examineze argumentația intervenientei potrivit căreia, în esență și din diverse motive, niciunul dintre drepturile anterioare pretins invocate de reclamantă în temeiul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 în actul de opoziție nu a fost invocat și susținut în mod adecvat, astfel încât opoziția ar fi trebuit respinsă ca inadmisibilă, iar calea de atac în cadrul EUIPO ar fi trebuit respinsă de la bun început ca nefondată.

Cu privire la prima obiecție, întemeiată pe neexaminarea mărcii germane neînregistrate

- 93 Prin intermediul primei obiecții, reclamanta reproșează camerei de recurs că a omis să examineze marca germană neînregistrată sub forma unei sticle cu un fir de iarbă în cadrul motivului de opoziție prevăzut la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 și că nu și-a motivat decizia în această privință.
- 94 EUIPO și intervenienta contestă argumentele reclamantei.
- 95 La punctul 46 din decizia atacată, în cadrul aprecierii sale cu privire la motivul de opoziție prevăzut la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94, camera de recurs a subliniat că chiar și mărcile neînregistrate erau acoperite de noțiunea de „marcă” în sensul acestei dispoziții. Cu toate acestea, ea nu a făcut referire în mod explicit la nicio marcă germană neînregistrată.
- 96 La punctele 101 și 105 din decizia atacată, în cadrul aprecierii sale privind motivul de opoziție enunțat la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, camera de recurs a arătat că, în actul de opoziție, reclamanta a identificat marca germană cu forma unei sticle cu un fir de iarbă (a se vedea punctul 7, *in fine*, de mai jos) ca fiind o marcă neînregistrată în sensul acestui articol și că, în motivele opoziției, ea a arătat de asemenea că deținea drepturile de marcă neînregistrate pentru aceeași marcă în mai multe alte țări europene. Cu toate acestea, ea a observat că, chiar

dacă s-ar dovedi că documentele prezentate indicau un comerț important de vodcă în Germania și în Polonia, niciun element nu făcea referire în mod specific la dreptul anterior neînregistrat, ci numai la vodci desemnate prin elemente verbale.

- 97 La punctele 112-115 din decizia atacată, tot în cadrul aceluiași motiv, camera de recurs a observat, asemenea diviziei de opoziție, că elementele de probă prezentate nu demonstau nicidecum că marca germană neînregistrată revendicată fusese efectiv utilizată ca atare și nici că era recunoscută de publicul german ca o indicație clară a originii comerciale a produselor. Prin urmare, ea a concluzionat că persoana care a formulat opoziția nu a dovedit utilizarea reală a acestei mărci neînregistrate și cu atât mai puțin utilizarea acestei mărci, cu un domeniu de aplicare care depășea domeniul local, în comerțul din Germania de dinainte de depunerea mărcii solicitate. Aceasta a apreciat că același lucru era valabil și pentru pretensele drepturi asupra mărcii neînregistrate în celelalte țări europene, în privința cărora nu fusese dovedită utilizarea efectivă a mărcii neînregistrate revendicate, iar dreptul național aplicabil nu fusese menționat. Dat fiind că condițiile necesare prevăzute la articolul 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94 nu erau îndeplinite pentru niciunul dintre drepturile asupra mărcii neînregistrate care erau revendicate, ea a respins opoziția și pentru acest motiv.
- 98 În această privință, este necesar să se arate de la bun început că reclamanta nu explică modul în care pretinsa omisiune a camerei de recurs ar avea incidență asupra examinării existenței unui acord contractual de agent sau de reprezentant. În particular, reclamanta nici nu a afirmat, nici nu a dovedit că cadrul juridic și factual aplicabil acestui drept anterior invocat ar fi diferit de cel referitor la celelalte drepturi anterioare examinate în cadrul celei de a doua obiecții a prezentului motiv, astfel încât soluția litigiului în ceea ce privește acest drept nu poate fi diferită. Prezenta obiecție este, așadar, inoperantă.
- 99 În orice caz, această obiecție este de asemenea lipsită de temei.
- 100 Desigur, este necesar să se amintească, asemenea camerei de recurs și reclamantei, că mărcile neînregistrate sunt de asemenea acoperite de noțiunea de „marcă” în sensul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94, în măsura în care legea națională a țării de origine recunoaște drepturi de acest tip (a se vedea punctul 42 de mai sus). De asemenea, potrivit reclamantei, protecția mărcilor neînregistrate în Germania decurge din utilizarea unui semn în comerț în măsura în care semnul a dobândit importanță ca marcă în mediile profesionale vizate [articolul 4 alineatul (2) din Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz) (Legea privind protecția mărcilor și a altor semne distinctive) din 25 octombrie 1994 (BGBl. 1994 I, p. 3082), atașat cererii introductive ca anexa K21].
- 101 Cu toate acestea, trebuie constatat că reclamanta nu contestă aprecierile camerei de recurs de la punctele 112-115 din decizia atacată (a se vedea punctul 97 de mai sus), efectuate în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 40/94, care sunt definitive (a se vedea punctul 27 de mai sus).
- 102 De altfel, niciun element din dosar nu repune în discuție aceste aprecieri, în măsura în care nu s-a demonstrat că erau îndeplinite condițiile prevăzute în dreptul german pentru protecția mărcii neînregistrate invocate, astfel încât existența acestei mărci invocate nu a fost dovedită.

- 103 Aceste aprecieri, necontestate și nerepuse în discuție, implică în mod necesar respingerea opoziției atât în temeiul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94, cât și în temeiul articolului 8 alineatul (4) din același regulament în ceea ce privește marca germană neînregistrată revendicată.
- 104 În consecință, camera de recurs nu a încălcat articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 în această privință.
- 105 În plus, deși este, desigur, adevărat că ar fi fost de dorit ca, în cadrul examinării motivului de opoziție prevăzut la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94, camera de recurs să facă referire în mod explicit la aprecierile sale privind inexistența mărcii germane neînregistrate invocate de reclamantă, astfel cum au fost formulate la punctele 115-112 din decizia atacată în raport cu articolul 8 alineatul (4) din același regulament, nu este mai puțin adevărat că această omisiune de redactare nu are nicio incidență asupra legalității deciziei menționate și nici asupra rezultatului prezentului litigiu, din moment ce s-a stabilit și nu s-a contestat de reclamantă că existența mărcii germane neînregistrate invocată de reclamantă nu a fost dovedită și că o astfel de afirmație nesuținută de un drept nu poate constitui temeiul unei opoziții în temeiul articolului 8 alineatul (3) din regulamentul menționat.
- 106 În consecință, nu se poate reproșa camerei de recurs că a omis să examineze motivul de opoziție prevăzut la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 în ceea ce privește marca germană neînregistrată având forma unei sticle cu un fir de iarbă.
- 107 Pe de altă parte, motivarea formulată explicit de camera de recurs la punctele 115-112 din decizia atacată privind inexistența mărcii germane neînregistrate invocată de reclamantă i-a permis acesteia din urmă să cunoască motivele deciziei atacate pentru a-și putea apăra drepturile. În plus, camera de recurs a examinat în mod corespunzător faptele prezentate în această privință de reclamantă.
- 108 În consecință, camera de recurs a examinat în mod corect faptele și și-a motivat suficient aprecierea, astfel încât nu a săvârșit nicio încălcare a normelor fundamentale de procedură, în special a articolului 95 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1001 și a articolului 94 alineatul (1) din același regulament.
- 109 Prin urmare, prima obiecție trebuie respinsă.

Cu privire la a treia obiecție, întemeiată pe o eroare de apreciere a întinderii drepturilor de proprietate industrială acoperite de acordurile de import

- 110 Prin intermediul celei de a treia obiecții, reclamanta reproșează camerei de recurs că a examinat faptele în mod eronat în ceea ce privește întinderea drepturilor de proprietate industrială acoperite de relația de agent sau de reprezentant dintre părți, în special drepturile referitoare la marca tridimensională având forma unei sticle cu un fir de iarbă în general, și că nu și-a motivat concluzia potrivit căreia modul de redactare a acordurilor de import (a se vedea punctul 31 de mai sus) excludea marca în cauză. În special, camera de recurs nu ar fi ținut seama de modul de redactare a articolului 7 primul paragraf din acordul de import din 8 mai 1987 [K8-K8a], în care utilizarea termenilor „inclusiv” ar trebui înțeleasă ca indicând o listă neexhaustivă.
- 111 EUIPO și intervenienta contestă argumentele reclamantei.

- 112 La punctele 87-91 din decizia atacată, „din motive de exhaustivitate”, camera de recurs a declarat că efectuează o examinare aprofundată a elementelor de probă și a concluzionat că niciunul dintre acordurile contractuale prezentate nu făcea referire în mod explicit la mărcile anterioare menționate mai sus, și anume mărcile poloneze anterioare nr. 62081 și nr. 85811 și marca franceză anterioară 95588457. Ea a arătat că primul acord [K4] încheiat pentru perioada cuprinsă între anii 1975 și 1979 consta într-un „acord de import” (Diversa fiind importatorul) pentru mărcile de vodcă Wyborowa, Krakus și Żubrówka care indică faptul că „Agros își va proteja mărcile și/sau drepturile de prezentare”, dar fără nicio specificare a acestor mărci și a acestor drepturi. Acordurile de import ulterioare din 10 mai 1983, 8 mai 1987 și 29 octombrie 1993 [K5-K11], încheiate de Diversa sau de intervenientă, nu mai făceau referire la marca Żubrówka, ci la alte mărci de vodcă precum Wyborowa și Grasovka, apoi, începând din 1987, la „alte elemente de proprietate industrială, printre care etichete, embleme și elemente de ambalaj referitoare la aceste vodci”, fără a preciza, din nou, aceste „alte elemente de proprietate industrială”. Camera de recurs a apreciat că era dificil să se stabilească dacă această formulare trebuia să fie legată de mărcile reclamantei, dar că totuși termenii „desene sau modele industriale, embleme, etichete și ambalaje”, prin semnificația lor literală, făceau, toate, referire la elementele exterioare ale unui produs, iar nu la poziționarea unui fir de iarbă într-o sticlă, astfel încât acest simplu mod de redactare deja nu acoperea marca în cauză. Ea ar fi subliniat că ar fi fost de dorit ca acordurile prezentate de reclamantă să facă referire în mod explicit la înregistrările mărcilor poloneze sau franceze sus-menționate, sau, cel puțin, la reprezentarea acestor mărci (a se vedea punctul 7 de mai sus), dar că în speță situația nu era aceasta.
- 113 În această privință, de la bun început, este necesar să se arate că prezenta critică este îndreptată împotriva unei aprecieri neesențiale prezentate de camera de recurs „din motive de exhaustivitate”. În consecință, obiecția care contestă o asemenea apreciere nu este de natură să afecteze dispozitivul deciziei atacate și trebuie înlăturată ca fiind inoperantă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 2013, Boehringer Ingelheim International/OAPI (RELY-ABLE), T-640/11, nepublicat, EU:T:2013:225, punctele 27 și 28, și Hotărârea din 7 septembrie 2022, Peace United/EUIPO- 1906 Collins (MY BOYFRIEND IS OUT OF TOWN), T-699/21, nepublicată, EU:T:2022:528, punctele 46 și 47].
- 114 În plus, prezenta critică trebuie de asemenea respinsă ca inoperantă în măsura în care respingerea celei de a doua critici a primului motiv este suficientă pentru respingerea opoziției în temeiul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 în ceea ce privește mărcile anterioare examinate de camera de recurs în cadrul acestui motiv (a se vedea punctul 88 de mai sus).
- 115 În orice caz, această critică este de asemenea lipsită de temei, întrucât se întemeiază pe o interpretare eronată a deciziei atacate.
- 116 Deși este, desigur, adevărat că respectiva cameră de recurs a declarat că o referire la înregistrări de mărci ar fi fost de dorit, aceasta nu s-a limitat totuși să stabilească faptul că nu există nicio referire explicită și specifică la mărci în acordurile produse. Trebuie arătat că, la punctele 87-91 din decizia atacată (a se vedea punctul 112 de mai sus), aceasta și-a întemeiat concluziile și pe o evaluare aprofundată a tuturor acordurilor prezentate, explicând de ce mărcile, drepturile sau elementele drepturilor de proprietate industrială respective nu erau precizate și de ce modul de redactare a acordurilor menționate nu permitea să se identifice în mod clar ce făceau referire.
- 117 De altfel, reclamanta însăși arată că, pentru a fi protejate, „interesele” titularilor mărcilor trebuie să fie suficient de identificabile, cel puțin printr-o referință generală, pentru părțile în cauză. Or, nu acesta este situația în speță.

- 118 Pe de altă parte, nu este important să se stabilească dacă termenul „indem”, în versiunea originală în limba germană a articolului 7 alineatul (1) din acordul de import din 8 mai 1987, înseamnă „inclusiv”, cum susține reclamanta, sau mai degrabă „corespunzător” ori „sub forma”, cum pretinde intervenienta, și, prin urmare, dacă lista cu „alte elemente de proprietate industrială, inclusiv [sub formă de] etichete, embleme și elemente de ambalaj legate de aceste vodci” este indicativă și, așadar, neexhaustivă sau chiar exclusivă.
- 119 În orice caz, trebuie constatat că nicio marcă având forma unei sticle cu un fir de iarbă nu poate fi identificată în mod clar în textul acestei clauze. După cum a observat în mod corect camera de recurs la punctul 90 din decizia atacată, sintagma „etichete, embleme și elemente de ambalaj”, prin semnificația lor literală, se referă, toate, la elementele exterioare ale unui produs, iar nu la poziționarea unui fir de iarbă într-o sticlă, astfel că această formulare nu poate acoperi o astfel de marcă.
- 120 Prin urmare, camera de recurs a concluzionat în mod întemeiat că niciunul dintre acordurile contractuale prezentate nu făcea referire în mod explicit la mărci anterioare având forma unei sticle cu un fir de iarbă, în special la mărcile poloneze anterioare nr. 62081 și nr. 85 811 și la marca franceză anterioară nr. 95588457.
- 121 În consecință, camera de recurs nu a încălcat articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 și, mai ales, nu a săvârșit nicio eroare de apreciere în aplicarea acestei dispoziții.
- 122 Rezultă de asemenea din ceea ce precedă, în particular din cuprinsul punctelor 87-91 din decizia atacată (a se vedea punctele 112 și 116 de mai sus), că în mod corect camera de recurs a examinat faptele și și-a motivat aprecierea, conform articolului 95 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1001 și articolului 94 alineatul (1) din același regulament.
- 123 Prin urmare, a treia obiecție trebuie să fie respinsă.
- 124 Rezultă din tot ceea ce precedă că camera de recurs nu a încălcat normele fundamentale de procedură, în special articolul 95 alineatul (1) și articolul 94 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1001 coroborate cu articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94.
- 125 În consecință, este necesar ca primul motiv să fie respins în totalitate.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94

- 126 Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta reproșează în esență camerei de recurs că a săvârșit o eroare de drept în interpretarea condițiilor raportului de agent sau de reprezentant prevăzute la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94, limitând aplicarea acestui articol numai la cazurile în care drepturile anterioare au fost identificate în mod explicit și specific într-un contract scris care constituie acest raport. În opinia sa, camera de recurs a aplicat astfel un nivel probatoriu inadecvat, în timp ce această dispoziție ar trebui interpretată în sens larg, ca acoperind toate tipurile de relații, indiferent dacă o obligație generală de încredere și de loialitate față de interesele titularului mărcii a fost impusă expres sau implicit, și ca acoperind toate tipurile de „interese” ale acestui titular aferente raportului dintre părți. Prin urmare, obligația generală de încredere și de loialitate nu ar trebui să fie limitată de cerința specificării explicite a tuturor elementelor acoperite.

- 127 EUIPO și intervenienta contestă argumentele reclamantei.
- 128 De la bun început, trebuie amintit că elementele de probă depuse la dosar nu demonstrează că reclamanta (sau predecesorii săi) ar fi avut vreodată un acord contractual direct cu intervenienta (sau cu predecesorul său) (a se vedea punctele 63-92 de mai sus). Prin urmare, în lipsa oricărei dovezi a existenței unui acord contractual direct (explicit sau implicit, scris sau oral) între reclamantă și intervenientă, contrar celor susținute de prima, nu există niciun temei în virtutea articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 pentru a impune o obligație generală de încredere și de loialitate între ele, în calitate de „producătoare” și de „importatoare”, în cadrul căreia să se poată pune problema caracterului explicit sau implicit al stabilirii elementelor acoperite. Prin urmare, prezentul motiv este inoperant.
- 129 În orice caz, este necesar să se arate, asemenea intervenientei, că acest motiv se întemeiază pe o interpretare eronată a deciziei atacate și este neîntemeiat în fapt.
- 130 Astfel, camera de recurs nu a afirmat nicidecum că aplicarea articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 ar impune ca acordul contractual dintre titular și agent să menționeze în mod explicit și specific toate mărcile vizate de relația lor comercială, ceea ce, de altfel, ar fi atras riscul sancționării de către Tribunal.
- 131 În plus, deși este, desigur, adevărat că orice relație contractuală dintre două părți privind distribuția de produse poate fi, în principiu, suficientă pentru aplicarea articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94, trebuie totuși ca aceste părți să știe în mod clar și precis care sunt mărcile pentru care titularul susține că beneficiază de o protecție. Deși acest aspect este în mod obișnuit clar în cazul mărcilor verbale și figurative utilizate pentru produsul distribuit, este mai puțin clar pentru alte tipuri de mărci netradiționale, precum mărcile tridimensionale sau de poziție, cum sunt cele invocate de reclamantă. Pentru ca astfel de mărci netradiționale să fie acoperite de relația contractuală, este de dorit ca titularul să indice în mod clar și precis agentului că revendică și deține drepturi asupra acestor mărci pentru ca acestea să fie cunoscute de agent. O mențiune specifică într-un acord scris constituie cea mai adecvată modalitate de a se asigura.
- 132 Or, în speță trebuie constatat că niciun element din dosar nu dovedește că reclamanta (sau unul dintre predecesorii săi) a informat intervenienta cu privire la protecția specială pe care o revendica pentru o marcă tridimensională care reprezenta o sticlă cu un fir de iarbă sau pentru o marcă de poziție care consta într-un fir de iarbă aflat într-o sticlă, astfel cum este cea acoperită de marca solicitată.
- 133 Prin urmare, chiar dacă camera de recurs ar fi intenționat să afirme că acordurile care stabilesc relația contractuală nu menționau în mod clar sau nu se refereau la mărcile asupra cărora titularul revendica drepturi, o astfel de afirmație ar fi fost exactă în speță, dat fiind că din dosar nu reiese că reclamanta (sau predecesorii acesteia) ar fi revendicat în mod clar și precis drepturi asupra unei mărci reprezentând o sticlă cu un fir de iarbă în cadrul unui raport contractual cu intervenienta (sau predecesorul său), deși acest lucru ar fi fost de dorit pentru o astfel de marcă netradițională.
- 134 În consecință, camera de recurs nu a încălcat articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 în această privință.
- 135 Prin urmare, al doilea motiv trebuie respins ca inoperant și, în orice caz, ca nefondat.

136 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar ca al doilea motiv să fie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

137 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

138 Întrucât reclamata a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor EUIPO și ale intervenientei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă CEDC International sp. z o.o. la plata cheltuielilor de judecată.

Costeira

Kancheva

Öberg

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 28 iunie 2023.

Semnături

Cuprins

Istoricul litigiului	2
Concluziile părților	8
În drept	9
Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea unor norme fundamentale de procedură, în special a articolului 95 alineatul (1) și a articolului 94 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1001 coroborate cu articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94	9
Cu privire la a doua obiecție, întemeiată pe omisiunea examinării existenței unei relații implicite de agent sau de reprezentant între reclamantă și intervenientă	10
– Cu privire la prima condiție, referitoare la proprietatea asupra mărcilor anterioare ..	12
– Cu privire la a doua condiție, referitoare la existența unui acord contractual de agent sau de reprezentant	14
Cu privire la prima obiecție, întemeiată pe neexaminarea mărcii germane neînregistrate ...	21
Cu privire la a treia obiecție, întemeiată pe o eroare de apreciere a întinderii drepturilor de proprietate industrială acoperite de acordurile de import	23
Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94	25
Cu privire la cheltuielile de judecată	27